

Arrest

nr. 197 643 van 10 januari 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. LUYTENS
Lakenselaan 53
1090 BRUSSEL**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X die beiden verklaren van Macedonische nationaliteit te zijn, op 12 januari 2015 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 december 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 december 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 november 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 december 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat L. LUYTENS verschijnt en van advocaat E. MATTERNE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 25 april 2014 dienden verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Deze aanvraag werd op 2 december 2014 onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 25.04.2014 werd ingediend en op 16.07.2014 werd aangevuld door :

[...]

*allen van nationaliteit: Macedonië (Ex-Joegoslavische Rep.)
adres: [...]*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen vroegen op 07.02.2011 in België asiel aan. Op 20.04.2011 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming’, hen betekend op 21.04.2011. Betrokkenen dienden tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, doch deze verklaarde het beroep ‘zonder voorwerp’ op 13.07.2011. De duur van de procedure – namelijk iets meer dan 5 maanden – was zeker ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkenen verwijzen naar de medische problemen van mevrouw N. R. Echter, er dient opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RVV Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RVV Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012). Bovendien hebben betrokkenen reeds een aanvraag art. 9ter ingediend op 20.05.2011. Deze aanvraag werd op 08.01.2014 afgesloten met een ongegronde beslissing, hen betekend op 20.01.2014. Het beroep dat betrokkenen tegen deze beslissing indiende bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd verworpen op 12.09.2014 (RVV arrest nr. 129.267). Bijgevolg werden de medische elementen reeds ten gronde behandeld. Ook tonen betrokkenen niet aan dat zij, omwille van de medische toestand van mevrouw N., niet zouden kunnen reizen om alzo een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Verder beweren betrokkenen dat er in het verleden reeds lang een algemene consensus is ontstaan om inzake een langdurige asielpcedure na drie jaar wettig verblijf regularisatie van verblijf toe te staan en dat naar analogie ook inzake de medische regularisatieaanvragen deze beoordeling aan de orde moet zijn. Er dient echter opgemerkt te worden dat het feit dat er eventueel vertraging, zelfs indien onredelijk lang, werd opgelopen in de behandeling van het dossier betrokkenen niet de mogelijkheid geeft om beroep te doen op gelijk welk recht van verblijf dan ook. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen betrokkenen hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde

artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Ook verwijzen betrokkenen naar het recht op eerbiediging van het privé-en gezinsleven. Echter, een schending van dit recht is niet aan de orde aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is.

Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien hebben betrokkenen steeds geweten dat de scholing van hun kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen.

Verder beweren betrokkenen dat de kinderen intussen hun eigen alfabet niet meer zouden kunnen schrijven en dat zij maar gebrekkig Macedonisch zouden spreken daar zij in het Nederlandstalig onderwijs zitten. Echter, het is zeer onwaarschijnlijk dat de kinderen in privésfeer niet langer hun eigen taal zouden spreken noch dat zij niet opgevoed zouden worden in hun eigen taal aangezien dit toch hun moedertaal is en bijgevolg de taal is die zij het best beheersen. Het lijkt ook zeer onwaarschijnlijk dat de kinderen op iets meer dan 3 jaar tijd hun moedertaal zouden verleerd hebben. Terzijde dient er op gewezen te worden dat, gezien de leeftijd van de kinderen, zeker de drie oudste kinderen, en de korte tijd dat zij in België verblijven, het zeer onwaarschijnlijk is dat zij geen onderwijs hebben genoten in hun land van herkomst.

Wat betreft de verwijzing naar de rechten van het kind; de loutere verwijzing naar de rechten van het kind vormt geen buitengewone omstandigheid. Betrokkenen tonen niet aan welke rechten van het kind zouden geschonden worden indien betrokkenen dienen terug te keren naar hun land van herkomst.

Tevens beweren betrokkenen dat, indien zij zouden moeten terugkeren naar hun land van herkomst om daar administratieve formaliteiten te vervullen, de psychische destabilisatie van de kinderen zeker is. Echter, er dient opgemerkt te worden dat de respectievelijk leeftijd van de kinderen 14, 10, 9 en 4 jaar was toen zij naar België kwamen en dat zij zich toen ook hebben moeten aanpassen aan de zeden en gewoonten in een voor hen vreemd land. Betrokkenen tonen niet aan dat de kinderen moeilijkheden zouden ondervinden om zich opnieuw aan te passen in Macedonië, temeer daar de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland, een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen slechts een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied betreft wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

De overige aangehaalde elementen (dat betrokkenen sedert februari 2011 in België verblijven, dat zij een vrienden- en kennissenkring hebben, dat zij diverse getuigenverklaringen voorleggen, dat zij een voorbeeldig gedrag hebben, dat al hun opeenvolgende verhuurders de manier loven waarop zij hun eigendommen onderhielden en stipt waren in het uitvoeren van hun huurdersverplichtingen, dat de heer N. taallessen volgde en een inburgeringscertificaat behaalde en dat hij werkwilgig is en een CV klaar heeft) verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

1.3. Ten aanzien van eerste verzoeker wordt op dezelfde datum een bevel om het grondgebied afgegeven. Dit is de tweede bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“De heer,

[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

° Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd:

Omdat meneer een asielaanvraag en een aanvraag art. 9ter indiende, werd zijn verblijf om die reden toegestaan en die zolang het onderzoek naar de asielmotieven en de medische elementen liep. Meneer wist dat dit om een preciaire verblijfssituatie ging. Vermits beide procedures werden afgesloten met een negatieve beslissing (het beroep dat werd ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd 'zonder voorwerp' verklaard en de aanvraag art. 9ter was ongegrond), is het verblijf van meneer niet langer gewettigd. De termijn van 90 dagen op een periode van 180 dagen is inmiddels ruimschoots overschreden."

1.4. Ten aanzien van tweede verzoekster wordt eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven. Dit is de derde bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

"Mevrouw,

[...]

+ 3 minderjarige kinderen:

[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

° Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is zij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd:

Omdat mevrouw een asielaanvraag en een aanvraag art. 9ter indiende, werd zijn verblijf om die reden toegestaan en die zolang het onderzoek naar de asielmotieven en de medische elementen liep. Mevrouw wist dat dit om een preciaire verblijfssituatie ging. Vermits beide procedures werden afgesloten met een negatieve beslissing (het beroep dat werd ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd 'zonder voorwerp' verklaard en de aanvraag art. 9ter was ongegrond), is het verblijf van meneer niet langer gewettigd. De termijn van 90 dagen op een periode van 180 dagen is inmiddels ruimschoots overschreden."

2. Ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt in een exceptie de onontvankelijkheid van het beroep op omdat de verzoekende partijen geen belang zouden hebben bij de nietigverklaring van de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten. Na vernietiging van de bestreden bevelen zou de verwerende partij

opnieuw verplicht zijn bevelen af te geven aan verzoekers, vermits deze zich bevinden in de situatie voorzien bij artikel 7, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet.

2.2. Naar luid van artikel 39/56, eerste lid, van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen, bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet, voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer, 2005-06, nr. 2479/001, 118*), blijkt dat voor de interpretatie van het begrip 'belang' kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413*).

Opdat zij een belang zouden hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoekers gegriefd zijn door de bestreden rechtshandelingen en dat zij nadeel ondervinden. De vernietiging van de bestreden beslissingen moet verzoekers bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

2.3. Artikel 7 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

4° wanneer hij door de Minister, op eensluidend advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen, geacht wordt de internationale betrekkingen van België of van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, te kunnen schaden;

5° wanneer hij, ter fine van weigering van toegang, gesignaleerd is, overeenkomstig artikel 3, 5°;

6° wanneer hij niet beschikt over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat, waar zijn toelating is gewaarborgd, en niet in staat is deze middelen wettelijk te verwerven;

7° wanneer hij aangetast is door een der ziekten of gebreken opgesomd in de bijlage bij deze wet;

8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

9° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de overheden van de overeenkomstsluitende Staten, ter verwijdering van het grondgebied van deze Staten, aan de Belgische overheden wordt overgedragen;

10° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de Belgische overheden aan de overheden van de overeenkomstsluitende Staten moet overgedragen worden;

11° wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken;

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

Onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel IIIquater, kan de minister of zijn gemachtigde, in de in artikel 74/14, § 3, bedoelde gevallen de vreemdeling naar de grens terugleiden.

Te dien einde, en tenzij andere afdoende maar minder dwingende maatregelen doeltreffend kunnen worden toegepast, kan de vreemdeling vastgehouden worden voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel, meer in het bijzonder wanneer er een risico op onderduiken bestaat of wanneer de vreemdeling de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert, en zonder dat de duur van de vasthouding twee maanden te boven mag gaan.

De minister of zijn gemachtigde kan, in dezelfde gevallen, de vreemdeling een verblijfplaats aanwijzen voor de tijd die nodig is om deze maatregel uit te voeren.

De Minister of zijn gemachtigde kan echter deze opsluiting telkens met een periode van twee maanden verlengen wanneer de nodige stappen om de vreemdeling te verwijderen werden genomen binnen zeven werkdagen na de opsluiting van de vreemdeling, wanneer zij worden voortgezet met de vereiste zorgvuldigheid en wanneer de effectieve verwijdering van deze laatste binnen een redelijke termijn nog steeds mogelijk is.

Na een verlenging kan de in het voorgaande lid bedoelde beslissing enkel door de Minister genomen worden.

Na 5[vijf] maanden te zijn opgesloten, moet de vreemdeling in vrijheid worden gesteld.

In de gevallen waarin dit noodzakelijk is voor de bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid, kan de opsluiting van de vreemdeling, na het verstrijken van de termijn bedoeld in vorig lid, telkens verlengd worden met één maand, zonder dat de totale duur van de opsluiting daardoor evenwel meer dan acht maanden mag bedragen.”

2.3.1. Van een gebonden bevoegdheid is sprake “wanneer er in hoofde van de overheid een juridische verplichting bestaat die voorspuit uit een norm van het objectief recht die de overheid geen keuze laat om over die toepassing van die norm in het concrete geval te beslissing” (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, *Overzicht van het Belgisch administratief recht*, Wolters Kluwer, Mechelen, 2014, nr. 1057).

Daargelaten of de vermelding in artikel 7 “onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag” op zich van het bestuur reeds geen appreciatie vraagt die een gebonden bevoegdheid uitsluit, dient het volgende te worden opgemerkt.

Het woord “moet” in voormeld artikel 7 sluit niet uit dat het bestuur bij het toepassen van deze bepaling nog een beoordeling maakt. Zo bepaalt artikel 7 zelf reeds dat het bevel om het grondgebied te verlaten een bepaalde termijn bevat. Zolang deze termijn voor vrijwillig vertrek nog loopt, is de betrokken vreemdeling beschermd tegen gedwongen verwijdering (artikel 74/14, §2, van de vreemdelingenwet). Deze termijn bepaalt wanneer het bevel uitvoerbaar wordt en maakt er aldus onlosmakelijk deel van uit. Het bestuur kan in toepassing van artikel 74/14, §§1 en 3, van de vreemdelingenwet de duur van deze termijn bepalen. Het gaat daarbij alleszins niet om een volledige gebonden bevoegdheid waarbij de overheid helemaal niets meer hoeft te appreciëren (zie A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, o.c., nr. 1060).

Daarnaast bepaalt artikel 74/13 van de vreemdelingenwet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Ook uit deze bepaling blijkt dat de minister of zijn gemachtigde bij de afgifte van het bevel *in concreto* dient te beoordelen of er elementen zijn die de afgifte van het bevel verhinderen, en dit uit hoofde van een norm in de vreemdelingenwet zelf. Verder laat geen enkele bepaling uit de vreemdelingenwet toe te besluiten dat wat betreft de toepassing van artikel 74/13 een onderscheid moet worden gemaakt tussen de gevallen waarin een bevel “moet” worden afgegeven (artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° en 12°) en de gevallen waarin een bevel “kan” worden afgegeven (artikel 7, eerste lid, 3°, 4°, 6°, 7°, 8°, 9°, 10°). Ook hieruit volgt dat het bestuur de situatie *in concreto* dient te appreciëren, wat een gebonden bevoegdheid lijkt uit te sluiten.

In zijn arresten met nummers 231.443 en 231.444 van 4 juni 2015 oordeelde de Raad van State dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen terecht had gesteld "*que la compétence de la partie requérante n'était pas entièrement liée et que l'exception d'irrecevabilité qu'elle avait soulevée, n'était pas fondée.*" [dat de bevoegdheid van de verzoekende partij (in cassatie) niet geheel gebonden was en dat de exceptie van onontvankelijkheid niet gegrond was]. Ook in zijn arrest met nummer 231.762 van 26 juni 2015 oordeelde de Raad van State dat de bevoegdheid ex artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet niet geheel gebonden was, aangezien de verwerende partij kan afzien van de afgifte van een bevel wanneer dit de grondrechten van de betrokken vreemdeling zou miskennen. Zulks kan niet enkel blijken wanneer een "*hogere*" norm wordt aangevoerd, doch ook onder meer uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, dat de omzetting in het nationale recht vormt van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven.

Uit voorgaande blijkt duidelijk dat voor de totstandkoming van het bestreden bevel steeds een concrete beoordeling en appreciatie vereist is, zodat, al is de appreciatie in de gevallen gevisieerd bij artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° en 12° niet zo ruim als in de overige gevallen, deze in wezen discretionair is (cf. R.v.St. (Algemene Vergadering) nr. 192.198 van 2 april 2009, overwegingen 18-19).

2.3.2. Daarenboven moet er op worden gewezen dat de Raad in het kader van de materiële motiveringsplicht steeds kan nagaan of de motieven van het bestreden besluit steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De Raad kan daarbij nagaan of de ingeroepen feiten werkelijk bestaan (R.v.St. nr. 207.325 van 13 september 2010). Mocht in een dergelijk geval de exceptie van niet-ontvankelijkheid wegens gemis aan belang met goed gevolg kunnen worden opgeworpen omdat in de middelen andere rechtsnormen werden aangevoerd dan de genoemde "*meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag*", zo bijvoorbeeld de schending van de grondvoorwaarden voor de toepassing van artikel 7 zelf, of de materiële motieven die aan de beslissing ten grondslag liggen, zou daaruit noodzakelijkerwijze voortvloeien dat een verwijderingsmaatregel zou kunnen worden genomen op grond van onjuiste vaststellingen, of in strijd met wettelijke normen, uitvoeringsbepalingen of algemene rechtsbeginselen, zonder dat daar tegen met goed gevolg een annulatieberoep kan worden ingesteld, en dit wegens een tekortkoming van het bestuur zelf (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, o.c., nr. 1164; R.v.St. *De Vos*, nr. 15699 van 5 februari 1973; R.v.St., *Bussiaux* nr. 17032 van 21 mei 1975). Er kan in geen geval worden voorgehouden dat een verzoekende partij geen belang zou hebben bij het annulatieberoep wanneer wordt aangevoerd dat het bevel om het grondgebied te verlaten is aangetast door een interne onwettigheid, precies omdat het onderzoek van die onwettigheid de grond van de zaak raakt en het bestuur na een eventuele vernietiging zal dienen rekening te houden met de vastgestelde onwettigheid.

2.3.3. De verwerende partij werpt verder op dat verzoekers geen belang hebben bij de vernietiging van de thans bestreden bevelen, aangezien reeds eerder een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgegeven dat inmiddels definitief is. Een eventuele vernietiging van de thans bestreden bevelen zou haar rechtspositie aldus niet wijzigen aangezien zij nog steeds het grondgebied moeten verlaten.

De Raad merkt op dat sedert de afgifte van een eerdere verwijderingsmaatregel de feitelijke omstandigheden van de verzoekende partijen kunnen gewijzigd zijn. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet legt aan het bestuur op om bij de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten steeds rekening moet worden gehouden met de gezondheidstoestand, het gezins- en familieleven van de betrokkene en de belangen van de minderjarige kinderen. Een dergelijke beoordeling vraagt noodzakelijk een actuele afweging van de in deze bepaling opgesomde belangen. Uit de lezing van de bestreden beslissingen blijkt duidelijk dat verzoekers gezondheidstoestand en gezins- en familieleven werden geëvalueerd. De verwerende partij heeft aldus, alvorens de bestreden bevelen te nemen, de in artikel 74/13 vernoemde grondrechten opnieuw te beoordelen. Er kan aan de verzoekende partijen geen belang worden ontzegd, bij het betwisten van een beslissing waarin hun situatie opnieuw werd geëvalueerd. De verzoekende partijen hebben er een belang bij deze beoordeling te betwisten.

2.4. De opgeworpen excepties worden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekers voeren een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van artikel 9 bis en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging van de artikels 1 tot 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikels 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidbeginsel

Eerste onderdeel

Doordat de bestreden beslissing besluit door te stellen dat motieven die verband houden met de integratie geen buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken omdat zij tot de fase van de gegrondheid behoren;

Terwijl de buitengewone omstandigheden deze zijn die een terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk maken.

Terwijl derhalve niet beantwoordt aan de vereiste van de formele motiveringsplicht de loutere affirmatie dat integratie geen bijzondere omstandigheden uitmaken, en deze dat ook niet kunnen zijn daar zij klaarblijkelijk alleen in het kader van de gegrondheid onderzocht worden.

Terwijl het immers logisch is dat hoe langer men in België verblijft – in familieverband- en hoe beter men hier geïntegreerd is, hoe meer verwachtingen er worden gecreëerd mbt tot een toekomst in België en hoe moeilijker het is om terug te gaan en dit alles te onderbreken, laat staan stop te zetten en terug te gaan naar een land waar men geen enkele grond meer onder de voeten heeft.

Terwijl verzoekers deze uitsluiting betwisten, nu reeds eerder in andere zin werd geoordeeld, namelijk dat de elementen van integratie wel degelijk buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken, temeer daar er geen wettelijke definitie bestaat van wat buitengewone omstandigheden nu eigenlijk zijn en dat de elementen van integratie hun plaats kunnen hebben, zowel in de fase van het gegrondheidsonderzoek, als in de fase van het ontvankelijkheidsonderzoek : dat het immers volstrekt verdedigbaar is om aan te voeren dat de integratie- dewelke inhoudt dat er banden zijn ontstaan met het ontvangstland- een terugkeer bijzonder moeilijk maken;

Terwijl het trouwens een lange traditie is dat humanitaire prangende/klemmende situaties via regularisatie zouden opgelost worden, waarbij de factor duur van verblijf (met of zonder voorwaarden ivm integratie) steeds terugkomt ;

Terwijl het een lange traditie is dat inzake prangende humanitaire situaties, de administratie de bewijslast inzake buitengewone omstandigheden opheft, en er dus van uit gaat dat de lange duur van het verblijf in België (wat integratie veronderstelt) wel degelijk voldoet aan het voorhanden zijn van buitengewone omstandigheden;

Tweede onderdeel

Doordat de bestreden beslissing geen van de ingeroepen argumenten weerhoudt als buitengewone omstandigheden die een indiening in België rechtvaardigen; dat zij die bovendien één voor één bespreekt zonder ze in hun samenhang te beoordelen.

Terwijl de wetgever het echter duidelijk heeft over buitengewone omstandigheden in het meervoud, waarbij het zaak is om de verschillende aangehaalde argumenten – eventueel één per één, maar zeker indien dit niet volstaat, ook in hun samenhang te beoordelen, omdat het mogelijk is dat de verschillende elementen afzonderlijk genomen niet beantwoorden aan de graad van moeilijkheid die vereist is, doch dat de verschillende elementen samen wel dat niveau kunnen bereiken.

Terwijl hierbij alleszins dient opgemerkt te worden dat een beslissing steeds in haar geheel moet gemotiveerd worden rekening houdend met alle argumenten en zij de verschillende argumenten niet elk apart kan beoordelen, zonder ze in verband te plaatsten; dat een zorgvuldige beoordeling dus rekening houdt met de verschillende argumenten -in hun geheel.

Terwijl er aldus niet alleen een schending van de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht voorligt maar eveneens een beoordelingsfout - door de elementen enkel afzonderlijk te bespreken.

Wat betreft de afzonderlijke behandeling van de verschillende elementen tenslotte begaat zij eveneens manifest beoordelingsfouten :

-Dat zij de duur van de asielprocedure – die uiteraard niet lang heeft geduurd- afzonderlijk behandeld van het feit dat verzoekers ook een medische regularisatie indienden;

Terwijl zij in die context een lang wettig verblijf van ongeveer drie jaren verkregen en dit inriepen als essentiële buitengewone omstandigheid.

-Dat zij stelt dat de medische redenen inzake verzoekster buiten de context van artikel 9 bis vallen.

Terwijl de buitengewone omstandigheden deze zijn die een terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk maken; dat dus het loutere feit dat er een aparte procedure bestaat om een medische regularisatie aan te vragen, niet wegneemt dat medische redenen misschien niet volstaan om de hoge eisen die daarin gesteld worden te voldoen, doch dat zij wel op zich kunnen volstaan, of onder andere omstandigheden kunnen bijdragen tot het vaststellen van het bestaan van buitengewone omstandigheden die de terugkeer zeer moeilijk maken;

Terwijl het trouwens ook in dat kader is dat de medische toestand en het feit dat die aanleiding gaf tot een wettig verblijf van ongeveer 3 jaren worden ingeroepen als buitengewone omstandigheid;

Terwijl de bestreden beslissing de medische elementen weert onder het mom dat er een onderscheid is tussen artikel 9 bis en 9 ter, doch dat dit niet wegneemt dat zij hiermee geen afdoende antwoord biedt op het feit dat deze medische elementen de basis vormden van het lang wettig verblijf; dat immers niet de ziekte zelf wordt ingeroepen maar wel het feit dat er hierdoor een lang wettig verblijf is ontstaan – dat op zijn beurt leidde tot zeer goede integratie – hetwelk verzoekers inroepen als de buitengewone omstandigheid.

-dat de bestreden beslissing stelt dat een lange procedure niet de mogelijkheid geeft om beroep te doen op gelijk welk recht van verblijf dan ook;

Terwijl dergelijke beoordeling uiteraard totaal niet pertinent is, nu verzoekers hoe dan ook geen recht opeisen, maar een vraag tot regularisatie hebben ingediend en het bestaan van buitengewone omstandigheden voorhouden.

-dat de bestreden beslissing stelt dat er van schending van het privé-leven en gezinsleven geen sprake kan zijn, nu de beslissing voor de hele familie geldt zodat er van verbreking van de familiale banden geen sprake kan zijn;

Terwijl het privé-leven van elk lid van de familie ook onderscheiden is van hun gezinsleven en betrokkenen allen het recht hebben om relaties te onderhouden met andere personen uit hun onmiddellijke omgeving, hetgeen zij aldus op abrupte wijze zullen afgebroken zien; dat dit des te meer geldt voor de jonge kinderen, voor wie contact met leeftijdsgenoten en klasgenoten deel uitmaakt van hun dagelijks leven en van hun identiteit.

-dat de bestreden beslissing stelt dat het feit dat verzoekers kinderen in België naar school gaan geen buitengewone omstandigheid is omdat zij niet bewijzen dat zij in het land van herkomst geen scholing kunnen bekomen en zij bovendien wisten dat de scholing hier precair was en dat de kinderen zeker hun moedertaal nog beheersen;

Terwijl het bestaan van buitengewone omstandigheden niet dient bewezen te worden door verzoekers maar dat het ook kan aangenomen worden op grond van een algemene consensus, dat de terugkeer bijzonder moeilijk zou zijn; dat dit uiteraard zo is indien men jonge schoolgaande kinderen heeft, die thans ongeveer vier jaar lang in België zijn (wat men niet als “een zeer korte tijd” kan kwalificeren, en hier naar school zijn gegaan; trouwens het vermoeden dat kinderen die hier jaar naar school gaan in Vlaanderen, en met elkaar dus ook dagdagelijks die taal spreken, nog goed hun moedertaal zouden beheersen is illusoir, temeer daar zij totaal afgelegen wonen van een Albanese gemeenschap.

-dat de bestreden beslissing stelt dat verzoekers niet aantonen dat de terugkeer zal zorgen voor psychische destabilisatie van de kinderen en dat zij zich immers bij het naar België komen ook hebben moeten aanpassen;

Terwijl het feit dat zij zich inderdaad bij aanvang hier ook hebben moeten aanpassen geen argument is, integendeel, het wijst erop dat de administratie erkent dat er hierbij heel wat hinderpalen zijn; daarom is het des te meer te vermijden dat de kinderen opnieuw die eventuele terugkeer slechts tijdelijk is, is uiteraard nonsens want in geen geval zal de administratie verzoekers een machtiging tot verblijf verlenen...

Terwijl de bewijslast inzake het bestaan van buitengewone omstandigheden niet éézijdig bij de verzoekers ligt maar dat dit bestaan ook kan aangenomen worden door de administratie in zoverre elementen worden voorgedragen en men redelijkerwijze kan aannemen dat zij bestaan.

INZAKE de BGV

Doordat de eerste bestreden beslissing in elk geval dient vernietigd te worden omwille van de hierboven ingeroepen middelen.

Doordat de bevelen manifest werden afgelegd in samenhang met de eerste bestreden beslissing; zij werden genomen op dezelfde datum, door dezelfde ambtenaar en zij werden samen met de eerste bestreden beslissing betekend.

Dat daarom ook de bevelen dienen vernietigd te worden."

3.2. Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State moet onder "middel" worden begrepen: "de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden" (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618). De Raad stelt vast dat waar verzoekers de schending aanvoeren van artikel 3 van het EVRM, ze evenwel niet verduidelijken op welke wijze deze rechtsregel door de bestreden beslissingen werd geschonden. Het middel is in die mate dan ook onontvankelijk.

3.3. De artikelen 1 tot 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissingen moeten duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissingen zijn genomen. De Raad stelt vast dat in de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, namelijk dat de aanvraag van verzoekers om machtiging tot verblijf onontvankelijk is omdat de door verzoekers aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waarom zij hun aanvraag om verblijfsmachtiging niet kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen leert dat de inhoud de verzoekers toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. De verzoekers tonen bijgevolg niet aan op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele Motiveringsplicht, zoals voorgeschreven door artikel 1 tot 4 van de voormelde wet van 29 juli 1991. De Raad merkt op dat de verzoekers de bestreden beslissingen inhoudelijk bekritisieren en bijgevolg dient het middel enkel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De Raad wijst er op dat het zorgvuldigheidbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari

2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.4. De aangevoerde schending van de materiële motiveringplicht en de zorgvuldigheidsplicht worden onderzocht in het licht van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet dat eveneens geschonden wordt geacht en luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor de verblijfplaats van de vreemdeling of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot verblijf gemachtigd te worden indien bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. De toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de bevoegde overheid over een ruime appreciatiebevoegdheid. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekers hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf vanuit hun land van herkomst kunnen indienen, niet werden aanvaard of bewezen.

3.5. In het eerste onderdeel voeren verzoekers aan dat het logisch is dat hoe langer men in België verblijft hoe meer verwachtingen er worden gecreëerd en dat het een lange traditie is dat humanitaire of prangende situaties via regularisatie worden opgelost. Daarmee geven verzoekers weliswaar aan het niet eens te zijn met de beoordeling van hun aanvraag. Hieruit blijkt niet dat louter omwille van het feit dat de elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheden werden aangemerkt tot gevolg heeft dat de bestreden beslissingen niet zouden steunen op in rechte aanvaardbare motieven of kennelijk onredelijk zouden zijn.

De stelling van de gemachtigde dat de door verzoekers aangevoerde elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, kunnen worden weerhouden, is in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769, punt 3.3.3). Buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Het betreft

omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken (RvS 9 december 2009, nr. 198.769, punt 3.3.3.). Als typische buitengewone omstandigheden kunnen, volgens de rechtspraak van de Raad van State, onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te verkrijgen, ernstige ziekte, enz.

De integratie van verzoekers is dus in beginsel een element dat de gegrondheidsfase betreft en niet de ontvankelijkheidsfase. Hoewel dit element niet wordt weerhouden als buitengewone omstandigheid, kan dit element bijgevolg wel worden onderzocht bij de behandeling van een aanvraag tot verblijf ingediend in het land van herkomst, overeenkomstig artikel 9, tweede lid, van de vreemdelingenwet.

De Raad benadrukt dat aan de toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet geen criteria zijn verbonden die voorzien in een vrijstelling van de in artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet voorziene voorwaarde om buitengewone omstandigheden aan te tonen die niet toelaten om de aanvraag om verblijfsmachtiging in het land van herkomst in te dienen (zie vaste rechtspraak RvS, nr. 198.769 van 9 december 2009 en nr. 215.571 van 5 oktober 2011). Verzoekers kunnen zich niet nuttig beroepen op een zogenaamde lange traditie, wat overigens geen wettelijke of reglementaire norm, noch een werkelijke rechtsbron uitmaakt. Waar verzoekers menen dat hun vertrouwen en verwachting gewekt door een lange traditie doorkruist worden, dient te worden opgemerkt dat het wettelijke kader voor een regularisatieaanvraag enkel artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet omvat.

3.6. Verzoekers voeren in een tweede onderdeel aan dat de gemachtigde de ingeroepen argumenten één voor één bespreekt zonder ze in hun samenhang te beoordelen. De Raad stelt vast dat verzoekers zich beperken tot een algemeen betoog zonder een concrete toepassing van hun kritiek op de motieven van de bestreden beslissing. De Raad wijst er daarenboven op dat artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet geen enkele methode of werkwijze voorschrijft die gevolgd moet worden door de verwerende partij bij het beoordelen van de elementen die aangevoerd worden als buitengewone omstandigheden (*cf.* RvS 21 februari 2013, nr. 9.488 (c)). In die zin kunnen verzoekers niet gevolgd worden in hun stelling dat de elementen in hun geheel, en niet elk apart op zich, mogen beoordeeld worden. Uit de lezing van de bestreden beslissingen blijkt wel degelijk dat de aangevoerde buitengewone omstandigheden door de verwerende partij werden beantwoord. Vooreerst gesteld dat de duur van de asielprocedure, iets meer dan vijf maanden, niet van die aard was dat ze als onredelijk lang kan worden beschouwd. Vervolgens wordt gemotiveerd dat de medische elementen buiten de context van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet vallen. De aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet werd ongegrond verklaard en het beroep hiertegen werd verworpen bij arrest van de Raad met nummer 129 267 van 12 september 2014. Ook hier wordt gemotiveerd dat het feit dat verzoekers gedurende deze periode tijdelijk hebben kunnen verblijven in België niet leidt tot een verblijfsrecht in hoofde van verzoekers. Met betrekking tot artikel 3 van het EVRM wordt gemotiveerd dat verzoekers zich beperken tot algemene beweringen. Vervolgens wordt gemotiveerd dat het recht op een privé- en gezinsleven *in casu* niet leidt tot een verbreking van familiale banden. Daarnaast wordt ook gemotiveerd waarom de verwerende partij van mening is dat de scholing kan verdergezet worden in het land van herkomst. Tenslotte meent de verwerende partij nog dat een terugkeer naar het land van herkomst niet zal leiden tot de psychische destabilisatie van de kinderen. Aldus besluit de verwerende partij dat er geen sprake is van buitengewone omstandigheden die een aanvraag via de gewone procedure in het land van herkomst in de weg staan.

3.7. Waar verzoekers aanvoeren dat werd voorbijgegaan aan de onderlinge samenhang tussen de motieven, beperken zij zich tot algemene verklaringen. Zij herhalen in wezen dat zij tijdens de duur van het onderzoek van de aanvraag *ex* artikel 9*ter* wettig verblijf hielden in België en dat dit geleid heeft tot een zeer goede integratie. De Raad merkt evenwel op dat zij daarmee enkel het element van de integratie herhalen, dat wel degelijk reeds werd beantwoord door de verwerende partij.

Verzoekers voeren verder aan dat niet alleen hun gezinsleven maar ook hun privéleven wordt geschonden. Zij verwijzen in het bijzonder naar het feit dat hun kinderen het contact zullen verliezen met leeftijdsgenoten en klasgenoten. Verzoekers betwisten in het middel niet dat de kinderen wel degelijk onderwijs kunnen verkrijgen in het land van herkomst.

De Raad merkt in dit verband op dat overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM het privéleven dat is ontwikkeld tijdens een illegaal of precair verblijf slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding kan geven tot een positieve verplichting op grond van artikel 8 van het EVRM. *In casu* maken verzoekers niet aannemelijk dat er sprake zou zijn van dermate uitzonderlijke omstandigheden dat het ontwikkelde privéleven van hen of van de kinderen zou moeten leiden tot een dergelijke positieve verplichting (zie: EHRM 8 april 2008, *Nnyanzi t. Verenigd Koninkrijk*; EHRM 4 december 2012, *Butt t. Noorwegen*).

Waar verzoekers aanvoeren dat het illusoir is dat de kinderen nog goed hun moedertaal zouden beheersen, blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoekers het Albanees vermelden als moedertaal, zodat er in redelijkheid kan worden uitgegaan dat zij van deze taal gebruik maken met hun kinderen. Het betoog dat het "*illusoir*" zou zijn dat de kinderen hun moedertaal nog zouden beheersen, overtuigt dan ook niet.

Het middel is niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien januari tweeduizend achttien door:

dhr. C. VERHAERT,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. K. VERKIMPEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT